

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 994/2014
07.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиле А.В. из С., чији је пуномоћник Г.Ј., адвокат из С., против туженог ЈП „Дирекција за изградњу Града Сомбора“ Сомбор, чији је пуномоћник Д.З., адвокат из С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4012/13 од 15.05.2014. године, у седници одржаној 07.05.2015. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4012/13 од 15.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 534/11 од 16.09.2013.године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи решење директора туженог од 04.03.2011. године, којим јој је отказан уговор о раду, а да се обавезе тужени да је врати на рад и распореди је на послове и задатке у складу са њеном стручном спремом, као и да јој накнади трошкове спора. Ставом другим изреке обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка од 90.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4012/13 од 15.05.2014. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, па је усвојен тужбени захтев и поништено решење директора туженог од 04.03.2011. године, којим је тужилца отказан уговор о раду, а тужени је обавезан да је врати на рад и распореди на послове и задатке у складу са њеном стручном спремом. Ставом другим изреке, преиначена је и одлука о трошковима постука, па је тужени обавезан да тужилца накнади трошкове парничног поступка од 124.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилца накнади и трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09, који се у конкретном случају примењује сходно члану 506. став 1. ЗПП – „Сл. гласник РС“ бр.72/11, с обзиром да је тужба поднета пре стпања на снагу наведеног Закона, односно пре 01.02.2012. године), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 398. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужиља је била запослена код туженог и обављала послове техничког секретара, до доношења побијаног решења директора туженог од 04.03.2011. године, којим јој је отказан уговор о раду, применом члана 179. став 3. Закона о раду, јер је њено понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Доношењу решења претходило је упозорење, у коме је наведено да је против тужиље подигнута оптужница и да се води кривични поступак пред Основним судом у Сомбору, јер је из џепа директора туженог неовлашћено узела његову платну картицу и подизала новац. Дана 03.03.2011. године тужиља се писмено изјаснила на наводе из упозорења, оспоравајући их у целисти, истичући да се њима прејудицира исход кривичног поступка, јер њена кривица није доказана. Решење о отказу уговора о раду, директор туженог је донео 04.03.2011. године, којим се у изреци не наводи радња и време извршења повреде која јој се ставља на терет, а са образложењем као у наведеном упозорењу. Утврђено је да је у кривичном поступку који се против тужиље води пред Основним судом у Сомбору, донета првостепена пресуда (К 2168/10), којом је она оглашена кривом за кривично дело из члана 225. КЗ, фалсификовање и злоупотреба платних картица, против које је тужиља изјавила жалбу, а другостепена одлука није донета.

Испитујући законитост побијаног решења, првостепени суд је утврдио да је тужени доказао да је тужиља својим понашањем учинила повреду радне обавезе прописане Правилником о раду код туженог, па је њено понашање дискредитујуће и чини је неподобном заостанак на раду код послодавца, на основу чега закључује да јој је основано отказан уговор о раду, што и њен тужбени захтев чини неоснованим.

Међутим, Врховни касациони суд налази да је другостепени суд, правилном применом материјалног права, преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, налазећи да су у поступку доношења побијаног решења, као и у самом решењу, учињени пропусти који га чине незаконитим.

Наиме, одредбом члана 180. став 1. Закона о раду („Сл.гласник РС“ број 24/05 и 61/05), прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о

раду у случају из члана 179. тачка 1 – 6 овог Закона, запосленог упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду. Правилна примена наведене законске одредбе подразумева да се у упозорењу мора навести чињенични основ који представља повреду радне обавезе и отказни разлог у решењу којим се запосленом отказује уговор о раду, уз прецизно навођење времена, места и радње извршења повреду радне обавезе, јер је смисао упозорења да се запосленом стави до знања да је изазвао настанак отказног разлога, те да му се омогући да се о томе изјасни. У супротном, односно у одсуству овако сачињеног упозорења, као у конкретном случају, када се из упозорења не може утврдити када је извршена радња (повреда) која се запосленој ставља на терет, повређено је њено право на одбрану, које је заштићено наведеном законском одредбом. Време и радње које чине повреду радне обавезе, морају бити унети и у решење о отказу, јер у судском поступку ради поништаја одлуке о престанку радног односа по овом основу, суд може испитивати само постојање одговорности запосленог за радње које су учињене у време или у временском периоду наведеном у решењу, а које су запосленом стављене на терет одлуком послодавца. Сходно изнетом, основано другостепени суд налази да време извршења радње која чини повреду, представља битан елемент и упозорења и решења о отказу, јер (поред напред изнетог) без овог податка се не може утврдити да ли је послодавац решење донео у роковима прописаним чланом 184. Закона о раду, што је такође од утицаја на законитост побијаног решења.

Имајући ово у виду, правилно је другостепени суд, побијаном одлуком усвојио тужбени захтев и поништио решење директора туженог од 04.03.2011. године, којим је тужили отказан уговор о раду, због повреду радне обавезе, применом члана 179. тачка 3. Закона о раду, основано налазећи да је тужени у поступку доношења решења учинио повреду члана 180. став 2. Закона о раду, пропуштањем да у писменом упозорењу тужили, као и у свом решењу, наведе време извршења повреду која јој је стављена на терет, што и одлуку донету у том поступку чини незаконитом.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 398. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**